

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobkyně: **V. T. U.**, nar.,
státní příslušností Vietnamská socialistická republika,

zastoupené Markem Sedlákem, advokátem,
sídlem Milady Horákové 13, Brno,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 10. 2024, č. j. MV-82829-15/SO-2024,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 2. 3. 2024, č. j. OAM-2161-41/ZR-2021, kterým bylo podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále též „zákon o pobytu cizinců“) rozhodnuto o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu a žalobkyni byla stanovena lhůta k vycestování z ČR v délce 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí či případně od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, přičemž jí byl udělen výjezdní příkaz.

2. Žalobkyně namítla nepřezkoumatelnost rozhodnutí obou správních orgánů, z jejich výroků ani z odůvodnění není zřejmé, kterému konkrétnímu povolení k trvalému pobytu žalobkyně se rušila platnost. Žalobkyně uvedla, že povolení k trvalému pobytu je rozhodnutí, které bylo cizinci vydáno na základě jeho žádosti v konkrétním správním řízení pod konkrétní spisovou značkou. S ohledem na to, kdy bylo toto povolení vydáno, má buď podobu rozhodnutí podle § 67, § 68 a § 69 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, (dále jen „správní řád“), nebo podobu uvedenou v § 169t/7 zákona o pobytu cizinců. V řízení o rušení platnosti povolení k trvalému pobytu musí být toto povolení (rozhodnutí) jednoznačně identifikováno alespoň uvedením orgánu, který je vydal, datem vydání a právní moci a číslem jednacím. Teprve pak mohou zaniknout práva cizince, která jsou s ním spojena. Žalobkyně uvádí, že povolení k trvalému pobytu získala dne 14. 8. 1996 jako občan třetí země (nikoli 27. 10. 2005, jak uvádí žalovaná). Toto rozhodnutí o povolení k trvalému pobytu však v rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani v rozhodnutí žalované nebylo zmíněno. Žalobkyně k tomu předložila potvrzení trvalého pobytu od roku 1996. Žalobkyni není zřejmé, o jaké povolení k trvalému pobytu udělené údajně dne 27. 10. 2005, se má jednat. Namítá, že žalovaná ve vztahu k tomuto údajnému povolení postupovala v rozporu s § 3 správního řádu. Neměla se spokojit se zjištěním z cizineckého informačního systému, ale za účelem dokazování připojit celý správní spis ve věci povolení ze dne 27. 10. 2005.
3. Žalobkyně dále namítla, že nikdy nežádala o vydání povolení k trvalému pobytu jako rodinný příslušník občana EU, žalovaná postupovala nesprávně a rozhodovala podle § 87l písm. e) zákona o pobytu cizinců, které se týká zrušení povolení k trvalému pobytu rodinných příslušníků občanů EU.
4. Žalobkyně dále uvedla, že žalovaná v rozhodnutí zmínila, že dne 17. 9. 2019 byl žalobkyni změněn pobytový status na základě žádosti vedené pod sp. zn. OAM-211679/MC-2019, a to na trvalý pobyt rodinného příslušníka EU. Na základě toho jí byl vydán průkaz o povolení k trvalému pobytu – vazba EU. Žalobkyně namítla, že není zřejmé, o jakém řízení se žalovaná zmiňuje, co bylo jeho předmětem. Zákon o pobytu cizinců nezná řízení „o změnu pobytového statusu“. V této souvislosti je podstatné, co znamená pojem „povolení k trvalému pobytu“, který je použitý v § 87l/1 zákona o pobytu cizinců. S povolením k trvalému pobytu je pro cizince spojen soubor práv a povinností, který se však liší podle typu povolení k trvalému pobytu, které bylo cizinci vydáno. Trvalý pobyt občana třetí země, kterým disponuje žalobkyně, přináší cizinci odlišný soubor práv a povinností než trvalý pobyt rodinného příslušníka občana EU. Pokud žalobkyni mělo být zrušeno povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana EU, byl jí „zrušen“ soubor práv a povinností, kterým nikdy nedisponovala, a naopak zůstává nedotčen soubor práv a povinností, který obnáší trvalý pobyt občana třetí země, který jí byl povolen 14. 8. 1996. V této souvislosti odkázala na odst. 21. rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 140/2023-27, ze dne 20.10.2023. I žalovaná připouští, že různá povolení k trvalému pobytu představují různé soubory práv a povinností. Žalobkyně si není vědoma toho, že by kromě žádosti o povolení k trvalému pobytu jako občan třetí země z roku 1996 podávala žádost ještě o další povolení k trvalému pobytu jako rodinný příslušník občana EU, které jí mělo být uděleno dne 17. 9. 2019. Není si vědoma toho, že by disponovala dvěma povoleními k trvalému pobytu. Pokud však skutečně disponuje dvěma povoleními k trvalému pobytu různého typu, pak to zdůrazňuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, protože není zřejmé, které z těchto dvou povolení k trvalému pobytu je jím rušeno a které zůstává platné.

5. Žalobkyně dále namítá, že napadené rozhodnutí odporuje čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Z tohoto článku vyplývá, že zásah do rodinného a soukromého života musí být nezbytný v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti atd. Na druhé straně se poměřuje rodinná situace osoby, do které může být zasaženo. Žalobkyně žije v ČR většinu svého života a trestná činnost, pro kterou byla odsouzena, představovala ojedinělé vybočení z jinak řádného života, byť ji měla páchat po delší dobu. Byla odsouzena pro trestnou činnost daňového charakteru, tedy nikoli pro činnost, která je natolik závažná jako například násilná nebo drogová trestná činnost. Vzhledem k tomu, že žalovaná vůči žalobkyni postupovala jako vůči rodinnému příslušníkovi občana EU (podle žalobkyně nesprávně, jak bylo výše uvedeno), žalobkyně zdůrazňuje, že samotné odsouzení pro úmyslný trestný čin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody nepostačuje jako důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana EU, protože takový postup je v rozporu s čl. 27/2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29.04.2004, (dále též „Směrnice“). Žalobkyně namítá, že v ČR žijí její rodinní příslušníci, včetně všech jejich sourozenců (kromě nejstaršího bratra). Zrušení povolení k trvalému pobytu proto představuje nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života, který nespĺňuje podmínku nezbytnosti. Rozhodnutí zasáhlo do vztahů s potomky, kteří všichni žijí v ČR, byť v současnosti někteří z nich z pracovních a studijních důvodů dočasně pobývají v zahraničí. Jedná se o dvě zletilé dcery žalobkyně a jejich děti, jsou občany ČR. Taktéž dva zletilí synové žalobkyně jsou občany ČR, přestože studují v zahraničí. Jsou výživou závislí na žalobkyni s manželem. Zásah do rodinného a soukromého života je nepřiměřený i z toho důvodu, že k trestné činnosti, pro kterou byla žalobkyně odsouzena, došlo před více jak 10 lety.
6. Žalobkyně není rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu Směrnice. Přesto by se na ni ochrana Směrnice na vnitrostátní úrovni měla vztahovat, pokud má dojít ke zrušení jejího povolení k pobytu podle § 871 zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení totiž má představovat implementaci Směrnice do českého právního řádu. K možnosti zrušit povolení k trvalému pobytu tak, aby bylo v souladu se Směrnicí I., je třeba, aby vnitrostátní právní úprava byla v souladu s čl. 16/4, čl. 27 nebo čl. 35 Směrnice I. Ustanovení § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců je v přímém rozporu se Směrnicí, neboť umožňuje zrušit pobyt rodinného příslušníka občana EU pouze a jen na základě předchozího odsouzení cizince pro úmyslný trestný čin. Takové rozhodnutí však Směrnice přímo a výslovně zapovídá. Výše citované ustanovení Směrnice obsahuje tři podmínky pro zrušení oprávnění k pobytu : 1) opatření musí být přijato z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti, 2). musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a 3) musí být založeno výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Žalobkyně má za to, že ani jedna z uvedených podmínek nebyla naplněna, přičemž Směrnice vyžaduje splnění všech tří podmínek současně. Čl. 27 odst. 2 alinea druhá Směrnice ve vztahu k první a třetí podmínce vyžaduje chování, které představuje skutečné, aktuální a závažné ohrožení veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti. Naproti tomu však vnitrostátní úprava umožňuje zrušení pobytu bez naplnění podmínky první a třetí. Nelze bez dalšího konstatovat narušení veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti z důvodu odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Současně je zapotřebí zkoumat chování konkrétní osoby. To však česká právní úprava správnímu orgánu neukládá. Závěrem žalobkyně uvádí, že je třeba, aby se vnitrostátní orgány členských států řídily i tzv. zásadou nepřímého účinku Směrnice. Pokud by se soud neztotožnil se závěrem o přímém účinku označených ustanovení Směrnice, nemůže být opomenut nepřímý účinek citovaných ustanovení. Žalobkyně namítá, že vzhledem k svému jinak řádnému životu,

ojedinělosti a hospodářskému charakteru trestné činnosti, pro kterou byla odsouzena a vzhledem k dalším výše uvedeným okolnostem v současnosti nepředstavuje skutečné aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Rozhodnutí je nezákonné, a to rovněž z toho důvodu, že vzhledem k výše uvedenému představuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejích rodinných příslušníků.

7. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby s tím, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí. Poukázala na to, že jelikož žalobkyně v žalobních bodech uplatnila téměř stejné námitky jako v odvolání do prvoinstančního rozhodnutí, odkázala pro stručnost na část III. rozhodnutí.
8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
9. Podle § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.*
10. Podle čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES *opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotčené osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotčeného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotýcnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.*
11. Ze správního spisu plynou tyto rozhodné skutečnosti.
12. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 5. 12. 2018, č. j. 56 T 6/2017-14166, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 2. 2020, sp. zn. 2 To 120/2019, byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání zvláště závažného zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, za který jí byly uloženy trest odnětí svobody v trvání pěti let se zařazením do věznice s ostrahou a peněžitý trest ve výměře 1 920 000 Kč. Žalobkyně v době od března 2011 do ledna 2013 s dalšími osobami (krom jiné s manželem a svými dcerami) v 93 případech uskutečnila dovozy, zajistila proclení a uvolnění do volného oběhu kontejnerů se zbožím, přičemž za předmětná zdaňovací období řádně nepřiznala daň z přidané hodnoty ve výši přesahující 15 708 046 Kč.
13. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 2. 3. 2024, č. j. OAM-2161-41/ZR-2021 bylo rozhodnuto o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobkyně dle § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců.
14. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu ke zdejšímu soudu, který ji rozsudkem ze dne 15. 5. 2024 č. j. 21 A 10/2024 – 28 zamítl.

15. Zároveň podala žalobkyně proti témuž rozhodnutí odvolání, které bylo rozhodnutím žalované ze dne 20. 6. 2024, č. j. MV-82829-5/SO-2024 jako nepřipustné zamítnuto.
16. Proti rozsudku č. j. 21 A 10/2024 - 28 podala žalobkyně kasační stížnost. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 31. 7. 2024, č. j. 8 Azs 146/2024 – 44, rozsudek č. j. 21 A 10/2024 – 28 zrušil a věc postoupil žalované k rozhodnutí o odvolání.
17. Proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 6. 2024, č. j. MV-82829-5/SO-2024, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně pro nepřipustnost, podala žalobkyně žalobu ke zdejšímu soudu, které bylo dne 21. 8. 2024, rozsudkem č. j. 19 A 26/2024 – 29 vyhověno, napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení.
18. Dne 10. 10. 2024 vydala žalovaná žalobou nyní napadené rozhodnutí č. j. MV-82829-15/SO-2024, kterým odvolání žalobkyně zamítla a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 2. 3. 2024, č. j. OAM-2161-41/ZR-2021.
19. Podstatou uvedeného vývoje je skutečnost, že proti prvnímu rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 2. 3. 2024 bylo přípustné odvolání, kdy však zdejší soud na místo odmítnutí žaloby pro nevyčerpání opravných prostředků rozhodl meritorně, čímž dle Nejvyššího správního soudu zatížil rozsudek vadou zmatečnosti.
20. Žalobkyně předně namítla, že žalovaná neprokázala, že došlo ke změně jejího pobytu a její odůvodnění je nepřezkoumatelné. K této námitce soud uvádí následující.
21. Z výstupu z lustrace z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR, který je součástí správního spisu, vyplývá, že u žalobkyně je evidován příjezd na území ČR ke dni 19. 10. 1992, pobyt od 14. 8. 1996, od 27. 10. 2005 měla povolený trvalý pobyt, přičemž jeho aktuální stav od 7. 10. 2019 byl za účelem sloučení s občanem ČR.
22. K otázce pobytu se již vyjádřil zdejší soud v rozsudku ze dne 15. 5. 2024, č. j. 21 A 10/2024 – 28, který neshledal pochybení správního orgánu I. st. a uvedl, že: „Žalobkyně argumentovala, že není rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu ust. § 15a z.p.c., s čímž spojovala nicotnost napadeného rozhodnutí. Z Výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území České republiky ovšem soud zjistil, že žalobkyně má na území od 27. 10. 2005 trvalý pobyt rodinného příslušníka občana České republiky, přičemž jako účel podání žádosti o povolení trvalého pobytu uvedla sloučení s občanem České republiky (měla postavení ostatního rodinného příslušníka). Ve vyjádření k podkladům řízení ze dne 28. 11. 2023, tzn. v podání předcházejícím žalobu jen o necelé čtyři měsíce, žalobkyně výslovně uvedla: „Účastnice řízení zdůrazňuje, že je rodinným příslušníkem občanů CZE...“ Shodně s žalobou zároveň žalobkyně zmiňovala své dcery a jejich děti, jakož i své syny, a konstatovala, že jsou občany České republiky. Tvzení žalobkyně o nepřezkoumatelnosti a nicotnosti napadeného rozhodnutí kvůli aplikaci ust. § 87l odst. 1 písm. e) z.p.c. zařazeného do hlavy IVa z.p.c. nazvané „Pobyt občana Evropské unie a jeho rodinných příslušníků na území“ je proto nedůvodné.“
23. Žalovaná poté v nyní žalobou napadeném rozhodnutí odkázala na tyto závěry soudu a dodala, že: „Z cizineckého informačního systému bylo dále zjištěno, že dne 17. 9. 2019 byl odvolatelce změněn pobytový status na základě její vlastní žádosti vedené pod sp. zn. OAM-211679/MC-2019, a to na trvalý pobyt rodinného příslušníka EU. Na základě uvedeného byl odvolatelce dne 7. 10. 2019 vydán průkaz o povolení k trvalému pobytu – vazba EU (číslo dokladu X) s platností do 6. 10. 2029, kde jako účel je uvedeno „sloučení s občanem ČR – žadatel je ostatní“

rodinný příslušník“. Odvolatelka tedy požádala o změnu pobytového statusu, bylo jí vyhověno a obdržela k tomu adekvátní průkaz, který převzala a používala. Komise konstatuje, že odvolatelka si dozajista musela být vědoma toho, že má udělen trvalý pobyt rodinného příslušníka, neboť sama o změnu požádala.“

24. V napadeném rozhodnutí dále konstatovala, že: „Komise rovněž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 140/2023-27 ze dne 20. 10. 2023, na který poukazovala i odvolatelka, nicméně ta odůvodnění tohoto rozsudku značně překroutila ve svůj prospěch. V tomto rozsudku se uvádí, že se zruší jen to, co je uděleno, ne to, co si účastník myslí, že bylo uděleno. Je pravdou, že původní trvalý pobyt byl odvolatelce udělen jako občanovi 3. státu, nicméně v roce 2019 došlo ke změně pobytového statusu na status rodinného příslušníka, na což sama odvolatelka dlouhodobě poukazovala. Správní orgán prvního stupně tak zrušil to, co aktuálně bylo vydáno. Nelze ani odhlédnout od skutečnosti, že trvalý pobyt rodinného příslušníka je výhodnější typ trvalého pobytu, než trvalý pobyt občana 3. státu. Pokud by odvolatelka měla udělen trvalý pobyt občana 3. státu v době zahájení správního řízení, bylo by řízení vedeno podle ustanovení § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, kdy se neposuzuje přiměřenost vydaného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Na odvolatelku by se rovněž nevztahovala směrnice Rady 2004/38/ES.“ Dále žalovaná na straně 7 svého rozhodnutí uvedla, že: „Z cizineckého informačního systému bylo zjištěno, že povolení k trvalému pobytu bylo odvolatelce uděleno dne 27. 10. 2005, do České republiky přicestovala dne 19. 10. 1992.“
25. Soud má za to, že trvalý pobyt je obecně cizinci udělen pouze jeden, proto není nutné, aby ve výroku o zrušení trvalého pobytu byla uvedena specifikace rozhodnutí o udělení trvalého pobytu, neboť není vyloučeno, že po dobu pobytu cizince se mění titul trvalého pobytu. V případě změn titulu trvalého pobytu by poté bylo naopak zmatečné uvádět identifikaci rozhodnutí o udělení trvalého pobytu, neboť v případě záměny nebo neúplnosti výčtu povolení by vznikla nejistota, zda trvalý pobyt s nedotčenou specifikací rozhodnutí nadále trvá. Jelikož cizinci svědčí pouze jedno pobytové oprávnění ve formě trvalého pobytu, je řádně určující výrok zahrnující pouze text o tom, že se trvalý pobyt cizince zrušuje. Soud tak neshledal důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti, a to ani v rozsahu ostatního odůvodnění rozhodnutí žalovaného, kdy se žalovaná vypořádala se všemi rozhodnými okolnostmi.
26. Soud má za to, že není rozhodné, jaký byl titul trvalého pobytu, jestliže důvodem pro zrušení pobytu bylo odsouzení žalobkyně za trestný čin s trestem odnětí svobody v trvání 5 let, neboť žalobkyně naplnila znaky jak § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, tak i § 77 odst. 1 písm. h) téhož zákona. Právní postavení žalobkyně by se nijak nezměnilo bez ohledu na aplikovatelnost jakéhokoliv z výše uvedeného ustanovení z důvodu odlišného titulu trvalého pobytu. V obou případech by bylo rozhodující kritérium intenzita spáchaného trestného činu, za který byla žalobkyně odsouzena, přičemž by byla posuzována přiměřenost zásahu nejen ve vztahu k rodinnému životu žalobkyně, ale i intenzity ohrožení společnosti. Skutečnost, že ustanovení zákona o pobytu cizinců výslovně nestanoví pro případ zrušení trvalého pobytu podmínku *skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti* neznamena, že je § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců je v rozporu se směrnicí 2004/38/ES, jestliže praxe správních orgánů i soudů takový požadavek akceptuje, ostatně takto učinil i žalovaná. Soud považuje směrnici § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců za řádnou implementaci čl. 27 odst. 2 Směrnice. Žalovaná posuzovala, zda uložení povinnosti dle § 50a zákona o pobytu cizinců je v souladu

se zásadou přiměřenosti a je založeno výlučně na osobním chování žalobkyně, žalobní námitky o nesouladu národní úpravy se Směrnicí jsou tak mimoběžné s důvody napadeného rozhodnutí.

27. Žalobkyně předložila potvrzení cizinecké policie ze dne 27. 10. 2005 o tom, že jí bylo udělen trvalý pobyt již od 14. 8. 1996. Z výpisu cizinecké evidence plyne, že žalobkyně v roce 2019 požádala o vydání dokladu k pobytu za účelem sloučení s občanem ČR, kdy je u žalobkyně evidován nepřetržitý pobyt od 14. 8. 1996. Dále je uvedena kategorie pobytu TH – rodinný příslušník občana ČR, trvalý; účel 73 – sloučení s občanem ČR, rozhodnutí dne 17. 9. 2019, platnost od 27. 10. 2005. K tomu žalovaná specifikovala, že řízení o žádosti žalobkyně bylo vedeno pod sp. zn. OAM – 211679/MC-2019 na trvalý pobyt rodinného příslušníka EU, na základě čehož byl žalobkyni vydán průkaz o povolení k trvalému pobytu – vazba EU, číslo dokladu X. Předloženým potvrzením žalobkyně účinně nepopřela závěr o následné změně typu trvalého pobytu, jestliže sama ve *vyjádření k podkladům řízení ze dne 28. 11. 2023, uvedla: Účastnice řízení zdůrazňuje, že je rodinným příslušníkem občanů CZE...*“ Shodně s žalobou zároveň žalobkyně zmiňovala své dcery a jejich děti, jakož i své syny, u nichž uvedla, že jsou občany České republiky. Soud tak nemá pochybnosti o titulu trvalého pobytu, tedy že se jedná o trvalý pobyt rodinného příslušníka ČR. Je vyloučeno, aby žalobkyni svědčily dvě povolení k trvalému pobytu, žalobkyni nebyl v roce 2019 udělen nový trvalý pobyt, došlo pouze ke změně důvodu trvalého pobytu.
28. Co se týče námitky žalobkyně, že napadené rozhodnutí má být v rozporu s čl. 8 Úmluvy, soud se ani s touto neztotožnil. Správní orgány vzaly v tomto směru v úvahu rodinné vazby žalobkyně a dopadů rozhodnutí do nich, nicméně tak činily v kontextu hodnocení žalobkyní páchané trestné činnosti.
29. Správní orgány se zaobíraly trestnou činností žalobkyně. Správní orgán I. st. konkrétně poukázal na četnost útoků (93), tedy se nejednalo o jednorázový exces. Žalobkyně útočila na samotné principy fungování státu, neboť řádný výběr dají je jedním ze základních náležitostí příjmové části státního rozpočtu. Škoda způsobená žalobkyní přesáhla výši 15 708 046 Kč. Správní orgán I. st. podotkl, že žalobkyně byla před výkonem trestné činnosti na útěku. Peněžitý trest uhradila pouze částečně, zbývá jí splatit částku ve výši 1 520 000 Kč, kterou však nadále již nesplácí, jak vyplynulo ze sdělení soudu, které si správní orgán vyžádal.
30. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že žalobkyně byla pravomocně odsouzena k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za spáchání úmyslného trestného činu, konkrétně za spáchání zvlášť závažného zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle ustanovení § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a) a odst. 3 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, a to k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 5 let se zařazením do ostrahy a peněžitému trestu ve výši 1 920 000 Kč s náhradním trestem 1 rok nepodmíněně, pokud by peněžitý trest nebyl zaplacen. Odsouzena byla rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 56 T 6/2017-14166 ze dne 5. 12. 2018 ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze č. j. 2 To 120/2019-15182 ze dne 20. 2. 2020. Dále bylo zjištěno, že žalobkyně do výkonu trestu odnětí svobody nenastoupila, je v pátrání Policie ČR od 7. 10. 2020 a do dnešního dne nezaplatila peněžitý trest, uhradila pouze část, aktuálně jí zbývá uhradit 1 520 000 Kč a dále trest nesplácí. Soud konstatuje, že na závažnosti povahy trestné činnosti nic nemění fakt, že nešlo o drogovou či násilnou trestnou činnost. Soud nadto dodává, že do páchaní trestné činnosti byla zapojena i rodina žalobkyně, její manžel i dcery, kdy všichni tito rodinní

příslušníci byli shledáni vinnými a byli odsouzeni (byť k jinému trestu než žalobkyně). Soud se plně ztotožňuje se žalovanou, že trestná činnost žalobkyně nebyla hodnocena s odkazem na generální prevenci, ale naopak zcela konkrétně, kdy se žalovaná i správní orgán zabývali páchanou činností ve všech jejích souvislostech. Soud se neztotožňuje s argumentací žalobkyně, že by jí páchaná trestná činnost měla být nezávažné povahy, neboť se naopak jednalo o trestnou činnost, které se žalobkyně dopouštěla po dobu téměř dvou let, bylo jí prokázáno 93 útoků a způsobila škodu přesahující 15 708 046 Kč.

31. Rodinné vazby žalobkyně nebyly správními orgány zpochybněny, přičemž je nijak nepopírá ani soud, nicméně tyto je třeba hodnotit ve vztahu k uvedené trestné činnosti právě tak, jak činily správní orgány. Žalovaná k tomu poukázala též na to, že trestná činnost žalobkyně byla páchána i jejími rodinnými příslušníky, jak soud již též uvedl, přičemž konkrétně zmínila, že: *„Z cizineckého informačního systému bylo zjištěno, že povolení k trvalému pobytu bylo odvolatelce uděleno dne 27. 10. 2005, do České republiky přicestovala dne 19. 10. 1992. Dále bylo zjištěno, že odvolatelka je vdaná, jejím manželem je pan X, nar. X, státní občan Vietnamské socialistické republiky (dále jen „manžel odvolatelky“), se kterým je rovněž vedeno správní řízení o zrušení trvalého pobytu pod sp. zn. OAM-2140/ZR-2021 a o kterém není do současné doby pravomocně rozhodnuto, přičemž řízení se vede ze stejného důvodu jako s odvolatelkou. I její manžel byl ve stejné trestní věci pravomocně odsouzen, a to k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 5 let a 6 měsíců se zařazením do ostrahy a peněžitým trestem ve výši 2.160.000 Kč. Stejně jako odvolatelka i její manžel do výkonu trestu odnětí svobody nenastoupil, je v pátrání Policie ČR, na jeho osobu byl dne 21. 9. 2020 vydán příkaz k dodání do výkonu trestu odnětí svobody. Dále bylo v řízení zjištěno, že odvolatelka a její manžel mají společně čtyři zletilé děti. Odvolatelka je dospělá, svéprávná, na útěku před výkonem trestu odnětí svobody, nesplácí peněžitý trest, s největší pravděpodobností se nenachází na území České republiky. Trestnou činnost páchala s manželem a oběma dcerami, kdy obě dcery byly odsouzeny podmíněně za současně uložených peněžitých trestů. Z těchto důvodů lze považovat zrušení trvalého pobytu za přiměřené.“*
32. K samotným rodinným vazbám soud uvádí, že obě dcery žalobkyně jsou již zletilé a mají vlastní děti. Přestože žalobkyně zmínila, že údajně mají být na ní a manželovi existenčně závislí její dva zletilí synové studující v zahraničí, nijak toto své tvrzení neupřesnila ani nedoložila konkrétní skutečnosti. Žalobkyně je dospělou, svéprávnou osobou, která je schopna se o sebe postarat nejen v ČR, ale i v jiné zemi, kdy svou rodinu může podporovat i např. z vlasti. Lze rovněž dodat, že svou trestnou činností žalobkyně sama zasáhla do svých rodinných vazeb, kdy tuto páchala i se svými rodinnými příslušníky, což má taktéž vliv na hodnocení přiměřenosti dopadů.
33. Soud má shodně jako s předchozím rozsudkem č. j. 21 A 10/2024 – 28 za to, že *pokud jde o posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, také v tomto případě lze napadené rozhodnutí považovat za přezkoumatelné. Z jeho odůvodnění lze zjistit důvody, proč žalovaný nepřiměřenost zamítavého rozhodnutí neshledal a k jakým skutečnostem při tom přihlédl. Podle ust. § 174a odst. 1 z.p.c. platí, že správní orgán zkoumá při hodnocení přiměřenosti zásahu především závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku jeho pobytu na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, jeho ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby na území a intenzitu vazeb k domovskému státu. Zároveň zde platí přímá úměra: čím intenzivnější je zásah do soukromého a rodinného života, tím vyšší musí být intenzita narušení veřejného pořádku a tomu odpovídající veřejný zájem na vycestování*

cizince (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, bod 16, nebo ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59, bod 31). Páchaná trestná činnost, její závažnost, dlouhodobost a rozsah nesvědčí o úspěšné integraci žalobkyně do společnosti, a tudíž se zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu jeví důvodným. Žalobkyně nesdělila žádné významné skutečnosti, které by odůvodňovaly úvahu o nepřiměřenosti zásahu do jejího soukromého a rodinného života. Se svým manželem, který se rovněž vyhýbá výkonu trestu odnětí svobody, má čtyři zletilé potomky, když oba synové studují v zahraničí. Není závislá na péči svých potomků a nijak nedoložila, proč by její zletilé děti měly být závislé na její péči. V souvislosti s výkonem trestu odnětí svobody by svým potomkům nemohla zajistit žádnou péči, nadto obě dcery žalobkyně byly ve shodné trestní věci rovněž odsouzeny. Jak žalovaný správně uvedl na s. 5 napadeného rozhodnutí, samotná existence dospělých dětí žijících v České republice nenavozuje fakt možné nepřiměřenosti vydaného rozhodnutí.“

34. Žalobkyně opět zmínila, že má dvě zletilé dcery, které mají své vlastní děti, a dále má dva zletilé syny žijící v zahraničí, kdy tito mají být údajně závislí na žalobkyni a jejím manželovi, což ale nebylo ničím osvědčeno, jestliže se žalobkyně vyhýbá trestu odnětí svobody, a není tak zřejmý její faktický pobyt, nehledě k tomu, že dcery se podílely na trestné činnosti. Výživa zletilých synů za účelem jejich studia v zahraničí bez dalšího nepředstavuje nijak mimořádnou situaci, nadto nebyla ani prokázána. Žalobkyně nesdělila nic o tom, že by ona či některý z jejích rodinných příslušníků byl například natolik špatného zdravotního stavu, že by byla v této souvislosti nezbytná její osobní přítomnost. Pokud žalobkyně s manželem, u kterého lze s ohledem na to, že též páchal trestnou činnost, předpokládat obdobný vývoj, vycestují z území ČR, nebrání to nijak tomu, aby své syny i nadále finančně podporovali, byť případně ze zahraničí. Zde soud pomíjí, že žalobkyně má nastoupit k výkonu trestu odnětí svobody, tedy objektivně nebude schopna poskytovat péči komukoliv, aniž by na to mělo vliv rozhodnutí o jejím pobytu v ČR.
35. Z tohoto hodnocení je zjevné, že závažnost trestné činnosti žalobkyně jednoznačně převyšuje dopady rozhodnutí do jejích soukromých a rodinných vazeb. Soud se rovněž shoduje s úvahou žalované, že žalobkyně si musela být vědoma negativních dopadů své trestné činnosti, které mohou vést i ke ztrátě pobytového titulu. Žalovanou bylo přihlédnuto i k tomu, že rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu není rozhodnutím o správním vyhoštění, kterým se rozumí ukončení pobytu cizinci na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Bylo též uvedeno, že žalobkyně má sice povinnost po nabytí právní moci rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu z území, resp. do 30 dnů ode dne propuštění z výkonu trestu odnětí svobody vycestovat, ale další vstup na území jí tímto rozhodnutím není zakázán.
36. Závažnost trestné činnosti žalobkyně a skutečnost, že žalobkyně se vyhýbá výkonu trestu odnětí svobody i peněžitému trestu zakládá aktuální a závažné ohrožení veřejného pořádku a zároveň převyšuje dopady rozhodnutí do jejích soukromých a rodinných vazeb.
37. Na základě výše uvedeného soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
38. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, náhrada nákladů řízení jí proto nenáleží. Žalované náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 20. 1. 2025

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce